

архмандрий Васиље Ивиронски
СЛАВА БОГУ ЗА СВЕ

Скоро се на Светој Гори прост монах упокојио. Био је неписмен. Није умео чак ни да се потпише. Дошао је на Свету Гору као млад. Нисмо га сматрали „важним“ монахом. Разболео се био од рака. У периоду од годину дана подносио је страшне болове у стомаку. И све нас је био изненадио својим понашањем: изгледало је као да узимаш зрно тамјана и стављаш га на угљен, у кадионицу, проузрокојући да цело окружење постане миомирисно. Он је себе сматрао само створеним бићем, а за таквог смо га били сматрали и ми. Иако нам је свима помагао у време своје болести, није имао никакве велике представе о себи. У разговору који смо имали, казао је да Бог помаже свима, добрима и лошима, али наш проблем јесте то што смо незахвални.

Сећам се да сам негде прочитао да је човек незахвално двоного створење. Када кажеш Слава Богу за Све, тада

бав Христову. Мислим да је то оно чему нас Црква учи. Када схватиш да све што Христос чини, Он чини из Љубави, тада све прихваташ.

Наш живот није расцепљен: раздвојеност телесног од духовног; због тога ми говоримо о освећењу и духа и тела. Нешто раније, када смо разговарали са свештеницима, рекли смо да у Православној Цркви богословље није одвојено од живота, нити је брак одвојен од Божанствене Литургије. Свештеник у парохији је ожењен човек. Са друге стране, монашки живот је описан термином брака. Свети Максим Исповедник, разматрајући духовни живот ожењеног човека - у Царству Небеском нити се жене нити се удају, (уп. Мт. 22, 30, Мк. 12, 25, Лк. 20, 34 - 35) - говори о брачној заједници и јединству душе са Божанским Богом, Словом. Када је душа венчана са Богом Словом, тада човек разуме природу (поредак)

Бура коју Европа данас жање заиста је небивала. Тешко је наћи израза да се опише у целости та бура. Јер је она захватила сам корен душе човечје, па је ударила по породици, по граду и селу, по школама нашим и вишим, по књижевности, по уметности, по политици, по друштвеном строју, по међународним односима, по пријатељству, по човечности, по стиду, по чедности, по светитељству и херојству као идеалу хришћанском, по свим вредностима.

свешти владика Николај

све постаје свето, освећено. Тако, у Божанственој Литургији имамо Божанствену Евхаристију (благодарење). Док, када приговарамо, ми гунђамо, ми ропћемо - тада се све мења. Неко ко живи у Христу и дише Христом - чак и да га у ад поставиш, он ће се радовати. Онај, који се жали, и никада не каже хвала - чак и у рај да га поставиш, сматраће га адом. Према томе, врло је важно имати поверења у Љу-

бави. Али, пре него што се венча са Богом Словом, његова душа је као роб изложен примитивним оруђима. Када човек види да је све уједињено у Христу, Исусу, и да је понизан човек, велики човек - он разуме људску слабост и бива изненађен Љубављу Божијом - тада он стиче другу врсту слободе. Он не види више појаве као неповезане и мехничке. Све се одвија без напора.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ

ПРАЗНИЦИ

СВЕТИ АРХИСТРАТИГ МИХАИЛО
САБОР СВЕТИХ СВЯТА БЕСТЕЛЕСНИХ
Лк. 10, 16 - 21; зч. 51; Јев. 2, 2 - 10. зч. 305.

пројшореј Андреј Ткачов
НЕКА СЛАВИ СВАКА ТВАР

У хришћанство су укључени и небо, и земља, и човек, као карика која повезује све светове. Почетак хришћанства је небеска песма „Слава в вишњих Богу и на земљи мир, в человјецех благоволеніје (Слава Богу на висини и на земљи мир, међу људима добра воља) Има ту места и за небо, и за земљу, и за људско срце од којег се очекује тежња ка добру (добра воља). Сва друга гледања на свет умањују анђелску песму, нешто издвајајући, а нешто прећуткујући.

„На земљи мир“ јесте социјализам који ћути „о слави на висинама“. Уместо истинског мира он даје најгори рат, као што је и написано: „И лече ране кћери народа Мог овлаш говорећи: Мир, мир; а мира нема“ (Јер. 6, 14). Хтели су да излече све ране света економским врућим и хладним облогама, али ништа нису постигли, зато што славу Богу на висинама нису отпевали. Уместо славе

испалили су у небо плотуне из свих врста оружја и нису мислили о томе да ће се оловна киша неминовно вратити на њихове главе.

„Слава Богу на висини, а на земљи је цунгла и власт најјачег и најдрскијег, то је капитализам с његовим многоликим социјал-дарвинизмом. Песник је песнику (Пушкин Вјаземском) говорио: „У свим стихијама човек је тиранин, издајица или сужањ.“ Шта се променило? Па, у суштини ништа. Човек се гуши у свакодневици, једне гризе, других се плаши. Вечито је незадовољан и зато жели да побегне тамо где му се чини да обитава срећа без сенке. Несрећник! Једном-двапут годишње пева Богу хвалу, али свакодневица која га у усишава, већ га чека покрај црквених врата. Помало умирен он ступа из храма на улицу и одмах пада у чељуст проблема, понаособ ништавних, али

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

Завист ослепљује човека. Она га тера да мисли да је преграда између њега и Бога или између њега или ма каквих материјалних и духовних добара други човек, и да ће, када тај човек буде склоњен, све препреке да ишчезну. Уствари све стоји другачије – човек, по правилу циљ не достиже због сопствене кривице, а не због кривице другог. Завидљивац мисли постоји само једно место и да то место треба да припадне њему, а не његовом конкуренту. Уствари, на земљи постоји место за сваког човека, и свако може да реализује свој потенцијал – и духовни, и професионални и људски. И ако га ми не остваримо из ма каквих разлога, то су разлози у нама самима, а не у другим људима.

еп. Иларион (Алфејев)

заједно страшних као кад се окупи чопор гладних уличних паса.

Дакле, једни желе мир земљи, али не певају славу Богу. Други повремено певају славу Богу, али на земљи желе да уреде живот на свој начин, тако да не буде по савету одозго. Они, уживајући пролазну срећу, говоре Богу: Иди од нас, јер нећемо да знамо путеве Твоје! (Јов. 21, 14). Овај дијалог не излази кроз њихова уста, већ се дешава у срцу. О томе да се он чује и да траје представљајући унутрашњи поглед на свет, може да не зна ни сам човек у

објављује да Бога, наводно, нема и да опет треба градити Вавилонску кулу. Обојица делују у истом духу и један другом су потребни. Испоставља се да су социјалиста и капиталиста везани у дубини срца истим гледањем на свет. Они су сијамски близанци чија су се леђа срасла. Исти такви близанци су и трговци дрогом и борци против дроге; затвореници и затворски чувари; троцкисти и капиталисти; борци против талибана и сам талибан; антиглобалисти и творци новог глобалног поретка.

Али, шта да ради хришћа-

Слушај брата. Без искушења и туговања не можемо да се спасимо. Али не треба да се бринемо, нити да слабимо у вери, зато што ђаво сада свирепије напада људе, него што је то раније чинио, зато што зна да је још мало преостало времена његовој власти над савременим светом. Молимо се Богу, трпимо и сећајмо се речи Господњих који је рекао да ће бити са нама до краја векова. Не бисмо смели да очајавамо када се нађемо у искушењима, зато што нас Он не оставља.

сџарац Пајсије (Олару)

којем живе ове речи. Али оно што звучи у једнима други ће обавезно изговорити наглас. Тако један светољубац пева понекад ретку лицемерну хвалу Богу, а други наглас

нин који осећа колико је мали и како мало од њега зависи? Он има обавезу да верује. Да, да, да верује и да буде упоран у вери! Христов гроб је празан. Сишавши с неба на земљу

Син Божји је затим сишао и у саму дубину земље, у њен мрак. А затим је васкрсао и вазнео се, испунио је Собом и небо, и небо над небесима, и земљу, и преисподњу. Он је јачи од свих. И Његов опустели гроб спаја, као и пећина Његовог Рођења, небо, земљу и људско срце. На небу је Он Цар и Господ, Који „воцарисја, в љепоту облечесја“ (Пс. 92, 1). Земља је „подножје ногу Његових“ (Мт. 5, 35). А у људско срце Он жели да усади тежњу ка добру, управо ону добру вољу, тако да Његов закон буде

ти ни добре делатности. Тада ће бити литургијско стајање малог стада у вери и исповедништво. Наш поглед на свет не треба да жртвује ни небо у корист земље, ни земљу у корист неба, ни своје срце у корист земље и неба. Као што је и наш Бог Тројица, тако и наша вера треба да обухвата пуноћу бића, где се небо и земља заједно радују, а главни соло у овој радости пева очишћено људско срце. Господ је сишао на земљу у Оваплоћењу и узашао је ка Оцу у Вазнесењу и опет ће доћи да учини

Грехом је човек постао смртан и пролазан, васкрсењем Богочовековим он постаје бесмртан и вечан. У томе је сила, у томе моћ, у томе свемоћ Христовог васкрсења. Без њега, хришћанства не би било. Међу чудима оно је највеће. Сва остала чуда ничу из њега и своде се на њега. Из њега ничу и вера, и љубав, и нада, и молитва, и богољубље. Гле, ученици - бегунци - који су побегли од Исуса када је умро, враћају му се пошто је васкрсао. Гле, капетан страже је исповедио Христа као Сина Божјег, када је видео где васкрсава из гроба. Гле, сви први хришћани постали су хришћани зато што је Господ Исус васкрсао, зато што је победио смрт. То је оно што ниједна друга вера нема; то је оно што Господа Христа диже изнад свих богова и људи; то је оно што најнесумњивије показује и доказује да је Исус Христос - једини истинити Бог и Господ у свима световима.

ѿрей. ава Јустиниј Гелијски

написан на људским срцима, а не на каменим таблицама.

Хришћанин не сме да се меша и да се лакомислено раствара у свакој политичкој сили и покрету, ма које пароле да звуче, са сваком пеном и шумом, код којих је вера другостепена ствар. Наш закон могу бити речи: „На почетку добро исповедање, затим све остало.“ Ако не буде било доброг исповедања или ако оно буде малобројно, неће би-

праведни, а зато и Страшни Суд. Једно од Његових имена је Пуноћа. Јер у Њему живи свака пуноћа телесно (Кол. 2, 9). И још: Који сиће то је Онај Који и изиће више свих небеса да испуни све (Еф. 4, 10).

О, кад би се напунило именом Његовим и благодаћу што је мо гуће више срца! Помирили би се тада небо и земља и биће човечанства, разбијено на три дела, стекло би жељено јединство.